

Jo Karjalan kunnaila.

Jo Karja-lan kun nail-la lehtii

puu. Jo Karjalan koivikot tuuhet-

tuu. Käki kukkuu siellä ja kevät on.

Vie sinne mun kai ho pon ne-ton.

2. Ma tunnen vaaras' ja vuoristovyös' ja kas-kies sauhut ja uinuvat yös', ja synkkäin metsien aarniopuut ja siintävät salmet ja vuonojen suut.

3. Siell' usein matkani määrätön läpi metsien kulki ja näreikköin, mä vaaroilla seisoin paljain päin, mist' uljahan Karjalan eessäin näin.

4. Tai läksin kylihin urhojen luo, miss' jylhillä vaaroilla asuivat nuo. Näin miehet kunnan ja hil-peän työn ja näin, missä Karjalan synkkä syön.

1. Långt bort i Karelen slå träden ut, och björkarna lövas i skog och mark. Där galer göken och det är vår. Dit för mig nu bort min längtan stark.

2. Jag minns dina fjäll, dina höga berg, dina nätter och röken från svedjeland, de dystra skogarnas jätteträd, de blånande sund och vikens strand.

3. Och mången gång gick jag där länge kring, genom skogar och dalar, bland björk och gran. På fjällen ofta jag satt och såg Karelen som stolt inför mig låg.

4. Jag sökte mig också till byarna, som tryckte sig tätt intill dystra fjäll. Där såg jag arbetets muntra män, och där finns Karelens hjärta än.